

РЕШЕНИЕ

№ 39430

гр. София, 26.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9764** по описа за **2025** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно -процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Н. К. Н., чрез адв. Л. Б., срещу Решение № 2409 от 01.07.2025г. постановено по АНД № 1901/2025г., Наказателно отделение, 107-ми състав на Софийски районен съд /СРС/. С решението е потвърдено наказателно постановление № 24-4332-007395/09.04.2024г., издадено от началник група, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на Н. К. Н. са наложени административни наказания глоба в размер на 800 лв. и лишаване от право на управление на МПС за срок от шест месеца на основание чл. 182, ал. 5, вр. ал. 1, т. 4 ЗДвП за нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДвП.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност и необоснованост на постановения съдебен акт. Твърди се, че наказателното постановление е издадено в нарушение на чл. 57, ал.1, т.6 от ЗАНН, доколкото в акта като нарушение се посочвали както разпоредбата на чл.21, ал.2 ЗДвП, така и тази по чл.21, ал.1 от ЗДвП. Това не позволявало формиране на ясни изводи в санкционираното лице по въпроса каква е волята на административнонаказващия орган по фактите и приложимия закон. Също така липсвала връзка между описанието на нарушението и посочените за нарушени правни норми, с което допълнително се нарушавало правото на защита на касатора. Не били налице и предпоставките за прилагане на системност, доколкото не били налице три нарушения по чл. 21, ал.2 от ЗДвП, на които се позовал административнонаказващият

орган. Лицето било санкционирано за нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДвП в първия случай и за нарушение на изискванията на чл. 21, ал.2 от ЗДвП във втория. Поради това се иска от съда да отмени първоинстанционното решение и наказателното постановление.

Ответникът – началник група в ОПП - СДВР, редовно призован, не се явява. Подробни съображения излага в писмени бележки, като моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд – София-град, XXIII касационен състав, след като обсъди приложените към делото доказателства, становищата на страните, преценявайки и наведените касационни основания, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от процесуално легитимирано, по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК лице, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт в предвидения от закона срок. Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съставът на СРС е установил следната фактическа обстановка: на 09.02.2024г. в 19.45 ч. жалбоподателят Н. К. Н. управлявал собствения си лек автомобил „Ш. С.“ с ДК [рег.номер на МПС] в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. Управляваният от жалбоподателя лек автомобил до номер 11 се движел със скорост 84 км/ч при ограничение на скоростта от 50 км/ч за населено място, въведено с пътен знак В-26. Скоростта на лекия автомобил била установена с техническо средство тип Cordon M2 с инв. № MD1192, записващо и заснемащо скорост, дата, час и регистрационен номер на автомобила. Техническото средство е одобрен тип средство за измерване и е преминало техническа проверка на 14.03.2023г. видно от протокол от проверка № 018- СГ-ИСИС/14.03.23г. Видно от протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система техническо средство тип Cordon M2 с инв. № MD1192 на 09.02.2024г. за времето от 18.30 до 20.30 часа е било разположено в [населено място], [улица]до № 11 с посока на движение на контролираните МПС от [улица]към [улица]при ограничение на скоростта на движение от 50 км/ч за населено място, въведено с пътен знак В-26. На 22.03.2024г. Н. К. Н. подписал декларация по чл. 188 ЗДвП, в която декларирал, че на 09.02.2024г. около 19.45 часа той е управлявал лек автомобил “Ш.” с ДК [рег.номер на МПС] . На 22.03.2024г. свидетелят С. С. съставил на Н. К. Н. АУАН № 069456/22.03.24г. за нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДвП, който бил предявен за подпис на жалбоподателя и той го подписал без възражения. Въз основа на акта за установяване на административно нарушение е издадено от началник група, отдел „ПП”-СДВР атакуваното наказателно постановление, с което е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, като са му наложени административни наказания глоба в размер на 800 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца на основание чл. 182, ал. 5, вр. ал. 1, т. 4 ЗДвП.

За да потвърди НП, въззивният съд е приел, че е налице нарушение на чл. 21, ал.2 от ЗДвП, извършено от касатора в условията на системност поради налични предходни идентични нарушения и е намерил наложената санкция за правилно определена.

При извършената проверка, на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, настоящият касационен състав счита обжалваното решение за валидно, допустимо, но неправилно.

Съдът констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП във връзка със Заповед № 513з-5645/04.02.2020 г. на директор на СДВР, Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, Заповед № 8121к-13140/23.10.2019 г. на Министъра на вътрешните работи и Акт за встъпване в длъжност на Г. В. Б..

При издаване на АУАН и НП не са допуснати съществени нарушения по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, които да обуславят отмяната му. За съществени следва да се приемат само онези нарушения, които са довели или биха могли да доведат до невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство следва да бъдат приложени. И двата акта съдържат описание на нарушението, което е констатирано, както и обстоятелствата, при които е извършено. Не се споделя възражението на касатора за неясна правна квалификация на нарушението. Квалификацията, посочена в НП, е чл. 21, ал.2 във вр. с чл.21, ал.1 ЗДвП. Според чл. 21, ал.2 ЗДвП когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В случая приложима е хипотезата на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, но текстът препраща към ал.1, поради което правилно е направено препращането към нея. Неоснователно е и възражението, че не е ясно определено мястото на извършване на нарушението, доколкото в НП е посочено, че е извършено в [населено място], [улица]до № 11, с посока на движение от [улица]към [улица].

Съгласно чл.182, ал.1, т.4 ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва за превишаване от 31 км/ч до 40 км/ч - с глоба 400 лв. В конкретния случай, движението на МПС се осъществява в населено място, при ограничение на скоростта от 50 км/ч въведено с пътен знак В26, което обстоятелство се установява от протокола на ОД на МВР за използване на автоматизирано техническо средство или система CORDON M2 No MD1192 от 09.02.2024г. Към датата на извършване на нарушението ограничението на скоростта за процесния пътен участък е 50 км/ч съгласно чл. 21, ал.2 ЗДвП, отчетена е скорост на МПС от 87 км/ч, след приспадане на 3% - 84 км/ч, като превишаването е с 34 км/ч над разрешената скорост и представлява съставомерно деяние по смисъла на чл.6 ЗАНН. По делото са приобщени Решение за одобрение на типа на уреда за измерване, Преглед на тип средство за измерване № В-46/06.07.2018 г. на БИМ, валидно за срок от 10 г., Удостоверение за одобрен тип средство за измерване, и Протокол за проверка № 018 - СГ-ИСИС/14.03.2023г. на ГД „Мерки и измервателни уреди“ на БИМ.

За да бъдат споделени изводите на СРС относно наличие на предпоставките за ангажиране на отговорността на касатора за извършено нарушение по чл. 21, ал.2 от ЗДвП, следва на първо място да бъде доказано по делото по безспорен начин ограничението на скоростта, което е наложено с пътен знак. Това обстоятелство може да се установи от актуална към момента на извършване на нарушението схема на пътния участък, на която са отбелязани поставените на него пътни знаци и въведеното с тях ограничение на скоростта на движение. При наличие на такава схема и посочени по делото координати на мястото, на което е установено нарушението, може да се установи по безспорен начин дали същото е извършено в обхвата на пътния знак. В случая обаче такива доказателства не са ангажирани по делото, което възпрепятства проверката на касационната инстанция относно приложението на материалния закон от страна на административнонаказващия орган. Доколкото касационната инстанция е инстанция по същество и пред нея са недопустими нови фактически установявания, посочените пропуски налагат съдебното решение да бъде отменено и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС, който да ги попълни.

На следващо място, съгласно чл. 182, ал.5 ЗДвП, в приложимата към датата на извършването на нарушението редакция, когато нарушението по ал. 1, т. 4 - 6, ал. 2, т. 4 - 6 и ал. 3, т. 4 - 6 е системно, водачът се наказва с предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 6 месеца. Съгласно легалната дефиниция на понятието „системност“ дадена в пар.6, т 62 от ДР на ЗДвП, това е нарушението, извършено три или повече пъти в едногодишен срок от влизането в сила на първото наказателно

постановление или на първия електронен фиш, с който на нарушителя се налага наказание за същото по вид нарушение. Видно от представената по делото справка – картон на водача Н. К. Н., както и електронен фиш за налагане на глоба серия К № 5611443, издаден от ОДМВР – С. 3. и електронен фиш за налагане на глоба серия К № 6049996, издаден от СДВР, лицето е санкционирано за извършването на същите по вид нарушения - по чл. 21, ал. 2 и чл. 21, ал.1 от ЗДвП. Съдът намира за неоснователно възражението на касатора, че в случая става въпрос за различни нарушения, тъй като ал.1 въвежда принципната забрана за превишаване на скоростта в населено място, а ал.2 представлява квалифициран състав на същото нарушение при друг вид ограничение на скоростта. Предвид това съдът приема, че се касае за едно и също по вид нарушение. В случая обаче, от представената по делото справка – картон на водача Н. Н. не могат да бъдат направени изводи за наличието на системност на извършеното нарушение по чл. 21, ал.2 и чл. 21, ал.1 от ЗДвП, доколкото оспореното в настоящото производство наказателно постановление е първото издадено след дата на влизането в сила на първия електронен фиш за това нарушение. В този смисъл не са изпълнени изискванията на чл. 182, ал.5 ЗДвП за 3 или повече нарушения, извършени в едногодишен срок от влизането в сила на първото от тях, а именно, изтичането на 14 - дневен срок, считано от 03.04.2023 г. /първата дата на връчване на електронен фиш за нарушение на чл.21 ЗДвП/. Всички нарушения от справката са извършени преди влизане в сила на този фиш, а именно през 2021г. и 2022г. Поради това чл. 182, ал.5 ЗДвП не може да бъде приложен.

Доколкото обаче е описана фактическа обстановка на нарушение по чл.182, ал.1, т.4 ЗДвП и след приобщаване на схема на пътния участък, на която са отбелязани поставените на него пътни знаци, при новото разглеждане на делото СРС дължи преценка дали е извършено нарушение по посочената разпоредба. В случай, че са налице предпоставките по чл. 21, ал.2 ЗДвП, въззивният съд следва да приложи разпоредбата на чл. 63, ал.7, т.1 на ЗАНН, като преквалифицира описаното в НП изпълнително деяние и приложи закон за по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. При новото разглеждане съдът следва да се произнесе и по направеното искане за присъждане на разноски на основание чл.226, ал.3 от АПК като се съобрази с изхода на спора.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл.63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXIII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. К. Н. Решение № 2409 от 01.07.2025г. постановено по АНД № 1901/2025г., Наказателно отделение, 107-ми състав на Софийски районен съд.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД при спазване на указанията в мотивите на решението.

Решението окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

